Ἀπόλλ. 39, Ἑκαταῖ. παρὰ Στεφ. Β., Θουκ. 8. 14, κτλ.· — οἱ δὲ κάτοικοι, **Κωρυκαῖοι,** ἦσαν διαβόηποι ὡς διὰ κατασκόπων ἐξακριβώνοντες ποῦ διηυθύνοντο τὰ πλοῖα καὶ τί φόρτον ἔφερον καὶ ἀκολούθως συλλαμβάνοντες αὐτὰ καὶ ληστεύοντες, Εὔφορ. παρὰ Φωτ., Στράβ. 644· ἐντεῦθεν **Κωρυκαῖος** παροιμιωδῶς ἐπὶ κατασκόπου, ὠτακουστοῦ, Στράβ. ἔνθ' ἀνωτ., Κικ. π. Ἀττ. 10. 18· ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐπὶ τοῦ θεοῦ τῶν ὠτακουστῶν, «τοῦ δ' ἄρα Κωρυκαῖος ἠκροάσατο», ὡς ἡμεῖς λέγομεν «ἕνα πουλάκι μοῦ τὸ εἶπε», Μένανδρ. ἐν «Ἐγχειριδίῳ» 2· μὴ κατακούσειεν δέ μου ὁ Κωρυκαῖος, Διώξιππος ἐν «Θησαυρῷ» 1, πρβλ. Στράβ. ἔνθ' ἀνωτ. Παροιμογρ., Φώτ.· — Κωρύκιον (-αῖον ;) σκάφος, πειρατικὸν πλοῖον, Ἀλκίφρων 1. 8.

κωρυκώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κώρυκον, δηλ. σάκκον ἢ πήραν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 15, 4.

Κῶς, ἡ, γεν. **Κῶ,** ἡ νῆσος Κῶς, ἀπέναντι τῆς Καρίας· παρ' Ὅμ. ἀείποτε ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ **Κόως,** πλὴν ἐν Ἰλ. Β. 677, ἔνθα εὑρίσκομεν τὴν κοινὴν αἰτ. **Κῶν**· — **Κόωνδε** εἰς Κῶν, Ξ. 255, κτλ. — Πρβλ. **Κῷος, Κωακός.**

κῶς, τό, συνῃρ. ἀντὶ τοῦ **κῶας,** Νικοχάρης ἐν «Λημνίαις» 3.

II. ἐν Κορίνθῳ, δημοσία εἰρκτή, Ἐτυμ. Μέγ., Ἡσύχ.· Στέφ. ὁ Β. προστίθησιν ὅτι τὸ **κῶος** ἦν ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, καὶ ὅτι **κῶες** ἐκαλοῦντο οἱ πεφυλακισμένοι· πρβλ. **κατάδας, καΐαρ.**

κῶς, Ἰων. ἀντὶ **πῶς,** Ἡρόδ. **II.** ἐγκλιτ. **κως,** Ἰων. ἀντὶ **πως,** ὁ αὐτ.

κώτᾶλις, ἡ, ὕπερον, «γουδοχέρι», Σουΐδ., Εὐστ. 1675· 57· ὡσαύτως = **κώπη, σκυτάλη,** Ἡσύχ. (Ἴσως ἐκ τοῦ **κόπτω**).

κώτᾶλος, ὁ, ὄνομα μουσικοῦ τινος μέλους, Ἠδύλ. παρ' Ἀθην. 176D.

κωτάρχης, ου, ὁ, ἱερατικός τις ἄρχων ἐν Βραγχίδαις, Συλλ. Ἐπιγρ. 2880, 2881· ὡσαύτως **κώταρχος,** 2882.

κωτῑλᾶς, ᾶδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ **κωτίλος,** Βοιωτ. ὄνομα τῆς χελιδόνος, Ἀνακρ. 99, Στράττις ἐν «Φοινίσσαις» 3.

κωτῑλία, ἡ, (κωτίλος) πολυλογία, κυρίως κολακεία, Γλωσσ.

κωτῑλλω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., φλυαρῶ, πολλὰ λέγω, ἀδολεσχῶ, Λατ. garrire, κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς παραλλήλου σημασίας τοῦ κολακεύειν, περιποιεῖσθαι διὰ λόγων, αἰμύλα κωτίλλειν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 372· μαλθακὰ κ. Θέογν. 850· ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν Φωκυλ. 11· οὕτως, ἀνάνυτα κ. Θεοκρ. 15. 87· ἐλικτὰ ἔπη Λυκ. 1466· τοιαῦτα Βαβρ. 101. 87· τὸν ἐν δικαστηρίοις λόγον Διον. Ἁλ. περὶ Δημ. 44· κώτιλλε Ἑλλάδιος ἐν Φωτ. Βιβλ. 531. 34. **II.** μεταφ., ἐξαπατῶ διὰ καλῶν ἢ κολακευτικῶν λόγων, εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρὸν Θέογν. 363· μή κώτιλλέ με, μή με δελέαζε διὰ κολακειῶν, Σοφ. Ἀντ. 756.

κωτῑλος, η, ον, φλύαρος, πολυλόγος, ἀδολέσχης, Λατ. garrulus, Θέογν. 295, Σοφ. Ἀποσπ. 606· ἐπὶ γυναικῶν, Θεόκρ. 15. 89· ἐπὶ χελιδόνος, λάλος, Ἀνακρ. 99, Σιμων. 243 (πρβλ. **κωτιλᾶς**)· καὶ οὕτω καθόλου ἐπὶ ζώων, ἅπερ ὁ Ἀριστ. διαιρεῖ εἰς **κωτίλα** καὶ **σιγηλά,** π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 29. **II.** μεταφ., ζωηρός, ἐκφραστικός, ῥήματα Θεόκρ. 20. 7· ὄμματα κ., Λατ. loquaculi, Ἀνθ. Π. 5. 131· καταπειστικός, φίλτρα αὐτόθι 7. 221· κ. ἁρμονία, μουσική, οὐχὶ σοβαρὰ δηλαδ., Διον. Ἁλ. π. Δημ. 49, Πλούτ. 2. 1136B.

κωφάω, μέλλ. **-ήσω,** (κωφὸς) κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, δι' ἰσχυρῶν κραυγῶν καταπνίγω τὴν φωνὴν αὐτοῦ, Ὀππ. Κ. 3. 286. — Παθ. γίνομαι βωβὸς ἢ κωφός, γίνομαι βλάξ, ὑπ' ἀπαιδευσίας Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 516B. **II.** καθόλου, ἀμβλύνω, βλάπτω, Ἡσύχ. πρβλ. Pors. Or. 1279.

κωφεία, ἡ, = **κωφότης,** Boiss. An. 4. 387· **κώφευσις,** ἡ, Κύριλλ.

κωφεύω, εἶμαι βωβός, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΙΓ', 20)· ὡσαύτως, εἶμαι κωφός, αὐτόθι.

κωφέω, = **κωφάω** II, περικόπτω, ἀκρωτηριάζω, πιθ. γραφὴ ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 223.

κώφησις, εως, πήρωσις, κολόβωσις, Ἡσύχ.

κωφητέος, α, ον, = **βλαπτέος,** Ἡσύχ.

κωφίας, ου, ὁ, = **τυφλίνης** ἢ τυφλῖνος ὄφις, κοινῶς τυφλίτης Ἀῖλ. π. Ζ. 8. 13.

κωφός, ή, όν, (κόπτω) πρβλ. τὸ Λατ. tusus, ῥιζικὴ σημασία, ἀμβλύς, ἐξησθενωμένος, ἀνίσχυρος, κωφὸν βέλος, τὸ ἀμβλύ, ἀδύνατον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὀξύ, Ἰλ. Λ. 390· κ. καλάμη Ἀνθ. Π. 12. 25. **II.** μεταφ.· **1)** ἐπὶ τῆς γλώσσης καὶ τῶν φωνητικῶν ὀργάνων, βωβός, ἄλαλος, κύματι κωφῷ, μὲ κῦμα βωβόν, ἀθόρυβον, πρὶν ἢ θραυσθῇ, Ἰλ. Ξ. 11· κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει, ἀτιμάζει καὶ αὐτὴν τὴν ἄλαλον, δηλ. ἀναίσθητον γῆν (πρβλ. bruta tellus), Ω. 54· τὰ μὲν ἄλλα ἔσκε κωφά, τὰ ἄλλα μέρη τοῦ ἐδάφους παρῆγον ἦχον ἀμβλύν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ζωηρὸν ἦχον τῶν κοίλων μερῶν κρουομένων, Ἡρόδ. 4. 200· ὁ κ. λιμήν, ἴσως ὁ λιμὴν τῆς Μουνιχίας κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν θορυβώδη τοῦ Πειραιῶς, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 31· τῶν μεταλλικῶν κωφότατος (ὁ σίδηρος), ἠχεῖ ἐλάχιστον, Πλούτ. 2. 721E. **2)** μεθ' Ὅμ., ἐπὶ ἀνθρώπων, βωβός, ἄλαλος, καὶ κωφοῦ συνίημι καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 47· τὸ αὐτὸ πρόσωπον καλεῖται κωφὸς ἐν 1. 34, ἄφωνος ἐν 85, καὶ διεφθαρμένος τὴν ἀκοὴν ἐν 1. 38, ὥστε (ἂν μὴ αἱ μνημονευθεῖσαι τελευταῖαι λέξεις εἶναι γλώσσημα) ὁ Ἡρόδ. ἐξελάμβανε τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν τὸν κωφόν τε καὶ βωβόν, ἴδε κατωτ. **6**, καὶ πρβλ. Ἡσύχ.· οὐ μέν τοι παρὰ κωφὸν ὁ τυφλὸς ἔοικε λαλῆσαι Κρατῖν. ἐν «Ἀρχιλόχοις» 3· κωφὴ χάρις, ἄλαλον δῶρον, δηλ. ἐπιτάφιος, Ἐπίγρ. Ἑλλ. 298· οὕτω, κωφοῖς δάκρυσι αὐτόθι 268. 26., 252. 6· κ. πρόσωπον βωβὸν πρόσωπον ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Wytt. εἰς Πλούτ. 2. 337E· — μεταφ., κωφὰ ἔπη, βωβά, λησμονημένα, Σοφ. Ο. Τ. 290 (ἐκτὸς ἂν ἑρμηνεύσωμεν: ἄνευ σημασίας ἀνόητα, ἴδε κατωτ. 5). **6.** κωφός, βεβλαμμένος τὴν ἀκοήν, Λατ. surdus, Ὑμ. Ὅμ. εἰς Ἑρμ. 92, Αἰσχύλ. Θήβ. 202, Χο. 881· λήθην κωφήν, ἄναυδον Σοφ. Ἀποσπ. 505· ὅσοι κ. ἐκ γενετῆς, πάντες καὶ ἐνεοὶ γίνονται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 16· — μετὰ γεν., κωφὴν δ' ἀκοῆς αἴσθησιν ἔχουσιν Ἀντιφ. ἐν «Σαπφοῖ» 1. 5, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 932A· Ἑλλάδος φωνᾶς κωφός, κωφὸς ὡς πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, δηλ. ἀγνοῶν τὴν Ἑλληνικήν, Ἀποσπ. Πυθαγ., πρβλ. Πλούτ. 2. 1108D. **γ.** μεταφ., κ. πέτρος Μοσχίων παρὰ Στοβ. 1. 125, 14· μαψαῦραι Καλλ. Ἀποσπ. 67· ἐρημία Διόδ. 3. 40· — οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., κωφὰ χλιαίνεσθαι, ἀσθενῶς, Ἀνθ. Π. 12. 125. **3)** ἀσθενὴς τὴν ὅρασιν, ἀμβλεῖαν ἔχων ὅρασιν, Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 4. **4)** ἐπὶ τῶν αἰσθητηρίων, ἀμβλύς, ἀσθενής, ἀδύνατος, Θεοφρ. Σημ. 19. **5)** ἐπὶ τῆς διανοίας, ἀμβλύνους, βλάξ, ἠλίθιος, Λατ. fatuus, ἐγὼ ὁ πάντα κ. Σοφ. Αἴ. 911, πρβλ. Πινδ. Π. 9. 151, Πλάτ. Τίμ. 88B· — καὶ ὅπως ἐπὶ πραγμάτων, ἀνόητος, μηδεμίαν ἔχων σημασίαν (ἀνωτ. I), κ. καὶ παλαί' ἔπη Σοφ. Ο. Τ. 290· κ. διήγησις Πολύβ. 3. 36, 4, πρβλ. 5. 21, 4· σκῶμμα Πλούτ. 2. 712A· εὐπραγίαι Δίων Κ. 38. Ἴδε ἐν λέξ. **τυφλός.**

κωφότης, ητος, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ κωφοῦ, Ἱππ. Ἐπιδ. 3. 1103, Πλάτ. Ἀλκ., Δημ. 411. 25, κτλ.· ἀδυναμία τῆς ἀκοῆς, Πλούτ. 2. 38B, 167B. **2)** καθόλου ἀμβλύτης, νωθρότης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 1, 9.

κωφόω, (κωφὸς) = **κωφάω.** Ἑβδ. (Ψαλμ. ΛΗ', 3, 13), Γαλην. 19. 116· — Παθ., γίνομαι κωφός, τὰ ὦτα Ἱππ. Ἀφ. 1251, πρβλ. 149E· γίνομαι βωβός, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΛΗ', 9)· εἶμαι ἀδρανής, νωθρός, πρός τι, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σέξτ. Ἐμπ.

κώφωσις, εως, ἡ, κωφότης, Ἱππ. Ἀφ. 1250· πρβλ. 149 A. C, F· τῆς ἀκοῆς Κλήμ. Ἀλ. 82. 2· ἀδυναμία, ἀμβλύτης, τῶν ὀφθαλμῶν Ἱππ. παρ' Ἐρωτιαν. σ. 230· ἐπὶ τοῦ νοῦ, πρός τι Ὠριγ.

κῶχετο, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ὤχετο,** πρτ. τοῦ **οἴχομαι.**

κωχεύς, ὁ, = **μετέωρος,** Ἀνέκδ. Boiss. 4. 387.

κωχεύω, = **ὀχέω,** βαστάζω, φέρω, «μετεωρίζω», Σοφ. (Ἀποσπ. 303) παρ' Ἡσυχ. Ἀλλ' ἴσως εἶναι σφάλμα ἀντὶ τοῦ **ὀκωχεύω**· ἴδε **ἀνοκωχή.**

κώψ, = **σκώψ,** Ἀριστ. παρ' Αἰλ. π. Ζ. 15. 28, Ἀθήν. 391E.

κῶψον, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ καὶ **ὄψον,** Ἀριστοφ. Σφ. 302.

Ϙ

Ϙ ϕ, ϙ ἢ ϙ, τὸ κόππα, γράμμα τοῦ πάλαι Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ὅπερ ἀπαντᾷ μὲν ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ ἔν τισι διαλέκτοις ὡς ἕτερον κ, περιεσώθη δ' ὡς «παράσημον» ἡ ἀριθμὸς (ϙ' = 90. Ὤφειλε δὲ τὸ ὄνομα 'κόππα' νὰ γράφηται 'φόππα', καθ' ὅσον «πᾶν στοιχεῖον ἀρ' ἑαυτοῦ ἄρχεται» (Σχόλ. εἰς Διον. Θρᾶκα 325, 6). Ἐπειδὴ δὲ ὡς γράμμα τὸ συμβολον φ εὕρηται σχεδὸν ἀείποτε πρὸ τοῦ ο καὶ υ (ὅπερ υ τότε ἐξερωνεῖτο ὡς ου), ἔτι δὲ καὶ πρὸ συμφώνων, συνάγεται ὅτι προεφέρετο ὡς τὸ καθ' ἡμᾶς κ ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας, ἤγουν ὡς λαρυγγικὸν κ (ἐν ταῖς λέξεσι κάτω, κώμη, κρίσις, κτῆμα).

Παραδείγματα· φόραξ, φοσμίλ, ὄρφν, Γλαῦφος, Ϙορινθόθεν, γλαυφώπιδι φούρῃ, ϙερόντας, Ἀρκαδιφόν, Εὔδιφος, Καλιφόμη, Λύφος, φουφαγόρας, φύφνος, λήφυθος, φυνίσφος, Λοφρός, Φλυτώ, Πάτροφλος, Ἔρτωρ, κτλ. — Τὸ φ σπάνιον ὂν ἤδη ἐν αὐτῇ τῇ δοκίμῳ ἀρχαιότητι ἐξετοπίσθη ὑπὸ τοῦ κ ὅπερ ἀνέκαθεν εἶχε καὶ λαρυγγικὸν καὶ οὐρανικὸν φθόγγον (οἷον ἐν τοῖς κόπτω, κράζω, κτῆνος—κελεύω, κεῖμαι, κέρδος, κῆπος].

Παλαιότεραι μαρτυρίαι. Quintil. I, 4, 9. Q, cuius similis effectu specieque (nisi quod paullum a nostris obliquatur) Koppa apud Graecos nunc tantum in numero manet. — Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 23· κοππατίας ἵππους ἐκάλουν οἷς ἐγκεχάρακτο τὸ κ στοιχεῖον ... καὶ παρὰ γραμματικοῖς οὕτω διδάσκεται, καὶ καλεῖται κόππα ἐνενήκοντα. — Ἡσύχ. κοππατίας· ἵππος κεκαυμένος, ἐντετυπωμένον ἔχων σημεῖον τὸ κόππα. — Σουΐδ. κοππατίας ἵππους ἐκάλουν οἷς ἐγκεχάρακται (; -ο) στοιχεῖον ... παρὰ γὰρ τοῖς γραμματισταῖς οὕτω διδάσκεται, καὶ καλεῖται κόππα ἐνενήκοντα. — Σχόλ. εἰς Διονύσ. Θρᾶκα 496, 5· γράμματα δὲ καὶ παρὰ Χαλδαίοις καὶ Αἰγυπτίοις καὶ τινα ἕτερα, τὸ δίγαμμα καὶ τὸ κόππα καὶ τὸ καλούμενον παρακύσμα. — **Α. Ν. Γιάνναρης].**